

— Ὁ Σάρτης, ἐξ ἐναντίας, εἶχεν ἀνάγκην μεγάλου, κενοῦ, σκοτεινοῦ καὶ ἀμυδρῶς φωτισμένου δια λυχνίας ἀπὸ τῆς ὀροφῆς κρεμαμένου θαλάμου· δὲν ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ μουσικούς τόνους ἢ ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς καὶ ἐν τῇ σιγῇ. Τοιοῦτω τρόπῳ, ἔγραψε τὸν *Μέδοντα*, τὸ βρονδῶ Ἐλπίς μου καὶ τὸ ὠραιότερον τῶν ἀσμάτων *Γλυκεῖα ἐξοχή*.

— Ὁ Σαλιέρης, ὁ φιλόσοφος μουσικός, ἴν' ἀναζωγονῇ τὴν φανσίαν τοῦ ὤφειλε νὰ διατρέχῃ τὰς μᾶλλον συχναζόμενας ὁδοὺς τῆς πόλεως, τρώγων γλυκίσματα, κρατῶν δ' ἀνά χεῖρας τὸ σημειωματᾶριον καὶ μολυβδοκόνδυλον, ἐσημειωνεν ἐν αὐτῷ τὰς διὰ τοῦ νοός του διερχόμενας εὐτυχεῖς ιδέας.

— Ὁ Πάερ ἀστειευόμενος μετὰ τῶν φίλων του, συνομιλῶν περὶ διαφόρων πραγμάτων, ἐπιπλήττων τὰ τέκνα του καὶ δίδων προσταγὰς εἰς τοὺς ὑπηρέτας, φιλονικῶν μετὰ τῆς συζύγου του ἢ τῆς μαγείρου καὶ θωπεύων τὸν κύνα ἢ τὸν ἀντιγραφέα του, ἔγραψε τὴν *Καμίλλαν* καὶ τὸν *Ἀχιλλέα*.

— Ὁ Σιμαρόζας ἐπίσης ἠγάπα τὸν θόρυβον, ἠθελε δ' ὅτε συνέθετε νὰ περιστοιχίζηται ὑπὸ τῶν φίλων του. Τοιοῦτοτρόπως ἔγραψε τοὺς *Ὀρατίους* καὶ *Κουριατίους* καὶ τὸν *Μυστικὸν γάμον*, δύο ἔργα, τὰ ὅποια (παρά τινά ἀνακρίθειαν ἐκφράσεως) εἶνε τὸ μὲν τὸ μέγα, τὸ πλουσιώτερον καὶ πρωτοτυπότερον μελόδραμα, τὸ δὲ τὸ πρῶτον κωμικὸν μελόδραμα τοῦ ἰταλικοῦ θεάτρου.

— Ὁ Σακκίνης, ἐὰν δὲν εὐρίσκετο πλησίον τῆς ὠραίας του καὶ ἀντὰ γατάκια του δὲν ἔπαιζον περὶ αὐτοῦ, δὲν ἦτο ἰκανὸς νὰ παρα-

γάγῃ ἐν ἄσῳ. Τῷ ὄντι δ' ἡ τερπνὴ καὶ ἐλκυστικὴ μουσικὴ του φέρει τὰ ἴχνη τῆς ἀγαπητῆς καὶ φαιδρᾶς ταύτης συντροφίας.

— Ὁ Παϊζιέλλος, ὅτε συνέθετε, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς κλίνης. Οὕτω, λοιπόν, μετὰ τῶν σινδόνων ἐγεννήθησαν ἡ *Νίνα*, ὁ *Κουρεὺς* τῆς *Σεβίλλης*, ἡ *Ὀρεινὴ* καὶ τόσα ἄλλα ἀριστουργήματα τῆς ἀμιμήτου ταύτης μεγαλοφυΐας.

— Ἡ ἀνάγνωσις τεμαχίου τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἢ κλασικοῦ λατίνου συγγραφέως ἦτο ἀναγκαία εἰς τὸν *Τζιγκαρέλλην*, ἴν' αὐτοσχεδιάσῃ, καὶ ἀναπτύξῃ ἀκολούθως ἐλόκληρον πρᾶξιν τοῦ *Πύρρου* ἢ τοῦ *Ρωμαίου* καὶ τῆς *Γουλιέττας*.

— Ὁ Ἀνφόσσης εἶχεν ἀδελφόν, πολλὰ ὑποσχόμενον, ἀλλ' ἀποθανόντα νέον. Ὁ μουσικοσυνθέτης οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ οὐδ' ἓνα τόνον, ἐὰν μὴ περιεστοιχίζετο ὑπὸ ἐψημένων καππονίων, ὑπὸ καπιζόντων ἀλάντων χοιρομηρίων καὶ σιφάδων.

— Ὁ Ἀὐδν, μόνος ὡς ὁ *Νεῦτων*, περιηγεῖτο τοὺς οὐρανοὺς,

χωρὶς νὰ παραιτῇ τὸ κάθισμά του, φέρον τὸν δακτύλιον τοῦ *Φρειδερίκου* εἰς τὸν δάκτυλον, ὡς ἐὰν ἦτο ὁ τῆς Ἀγγελικῆς, ὅστις, ἐνῶ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν φέροντα αὐτὸν νὰ βλέπῃ τὰ πάντα, καθίστα αὐτὸν ἀόρατον. Μὴ ἔχουσα ἀνάγκην ἐτέρων διεγερτικῶν ἢ φαντασία του μετέφερεν αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν ἀγγέλων καὶ ἐγνώριζεν αὐτῷ τὰς πηγὰς τῆς θείας ἀρμονίας!

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἄ,τι μία πνοὴ ἀνέμου φέρει, ἐτέρα τὸ ἀρπάζει· ἐκάστη ὥρα ἔχει τὴν σκέψιν τῆς, καὶ ἐκάστη νύξ τὸ δνειρόν τῆς.

ΑΛΕΞ. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ (Ἰδ. σελ. 27)

Ἐκείνη ἦτις ἀγαπᾷ τὸ φᾶσμα, ἐκείνη ἦτις ἀγαπᾷ τὴν σκιάν, ἐκείνη ἦτις ἀκούει τὸν ἀνεμον συρίζοντα, καὶ βλέπει τὸν ἥλιον δύοντα ἐκείνη ἦτις προσμειδᾷ εἰς τὸ ἀνατέλλον ἀστρον καὶ χαιρετᾷ τὴν σελήνην, ἐκείνη ἀπωλέσθη πλέον διὰ τὸν φίλον τῆς.

Ἄ Ὁ Θεὸς ἔδωκεν ὄπλα εἰς ὄλους· εἰς τὴν τίγριν τοὺς θύνας εἰς τὸν ὄφιν τὸν ἰόν, εἰς τὸν μῦν τοὺς ὀδόντας, εἰς τὸν ἀνθρωπον τὴν συκοφαντίαν.

Ἄ Ὁ Νεῖλος κρύπτει τὰς πηγὰς αὐτοῦ· πόσαι περιουσίαι δὲν εὐχονται νὰ δυνηθῶσι νὰ πράξωσι τὸ αὐτό!

Ἄ Ὡς ἂν εἶχέ τις χρήματα ἰκανὰ ὥστε ν' ἀγοράσῃ ὅλας τὰς πολυμένας συνειδήσεις! νὰ τὰς ἀγοράσῃ ὅσον ἀείζουσι, καὶ νὰ τὰς μεταπωλήσῃ ὅσον τιμῶσιν αὐτὰ ἑαυτάς.

Τὰ δάκρυα εἶνε ἡ ἄ-

φατος λαλιὰ τῆς λύπης.

Ἄ Ὁ γάμος διαδέχεται τὸν ἔρωτα, ὡς ὁ καπνὸς τὴν φλόγα.

Ἄ Ὁ ἐγωισμὸς εἶνε ὁ θάνατος τῆς συναναστροφῆς.

Ἄ Ἐν ἀπὸ τὰ αἴτια δι' ἃ ὑπάρχουσι τόσον σπάνιοι οἱ εὐάρεστοι εἰς τὰς συναναστροφάς, εἶνε διότι ἕκαστος προσέχει εἰς ὅ,τι θέλει νὰ εἴπῃ αὐτὸς μᾶλλον, παρά εἰς ὅ,τι οἱ ἄλλοι τῷ λέγουσι.

Ἄ Τὰ σκώμματα εἶνε εὐχαρίστησις ἐπικίνδυνος, εἶνε δάνειον τοῦ ὀποῦ ἀναγκαζόμεθα πολλάκις ν' ἀποτίσωμεν τὸ κεφάλαιον μετὰ τῶν τόκων.

Ἄ Δυσπιστεῖτε· δυσπιστεῖτε εἰς τὸν οὐρανὸν ὅστις γελά, εἰς τὴν θάλασσαν ἣτις ἠσυχάζει, εἰς τὸν πολιτευτὴν ὅστις πατριωτικίζει, εἰς τὴν γυναῖκα ἣτις σᾶς ἐναγκαλίζεται, εἰς τὴν φίλιαν ἣτις σᾶς λέγει τ' ἀληθῆ. Δυσπιστεῖτε εἰς ὅλα, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς.